

El llenguatge Contestar i respondre

7/xii/1948

Contestar i respondre són sinònims, en el sentit, és clar, ampli del terme. Es a dir, són intercanviables en alguns casos pràctics d'aplicació, concretament en aquells en què és qüestió del significat que, en una consideració elemental, atribuïm tot seguit a aquests verbs: satisfer una pregunta amb paraules, senyals, etc. Podem dir, així, M'ho van preguntar i no vaig saber què contestar o... no vaig saber què respondre. Parlant de la correspondència, però, sembla que l'ús general —d'acord, d'altra banda, amb el que assenyala el Diccionari— es resol, exclusivament, amb el verb contestar. De fet, els diversos significats o, diríem millor, casos d'aplicació de contestar i respondre són variats i rics de matisos. Però ens limitarem, sobre aquest punt, a assenyalar una particularitat curiosa: que contestar i respondre, alhora que sinònims, es poden considerar antònims. Efectivament: contestar vol dir també «mostrar disconformitat», significat que en els darrers temps ha estat potenciat en alt grau. I, contràriament, un dels significats de respondre és «manifestar-se tal com algú esperava d'hom, correspondre a la seva proposta», com quan diem, per exemple, Si el programa és bo el públic sempre respon.

Ara, en realitat, del que ens volem ocupar és del règim d'aquests verbs, especialment de respondre. Respondre és alhora transitiu i intransitiu, segons el significat, però usat com un verb transitiu, el complement directe representa sempre la resposta, no la pregunta: Vaig respondre que sí. Depèn del que responguin. Llegim sovint oracions com «Això que dius és fàcil de respondre», «No vull respondre aquesta pregunta» «Que ho respongui qui vulgui», que han de considerar-se incorrectes, ja que el seu complement directe —això, aquesta pregunta, ho— hi designa la pregunta. Els complements que designen la pregunta han d'ésser regits per la preposició a: A això que dius és fàcil de respondre, No vull respondre a aquesta pregunta, Que hi respongui qui vulgui. En canvi, el verb contestar admet totes dues construccions: tant podem dir contestar a una carta, a una pregunta, etc, com contestar una carta, una pregunta. I, per tant, contestar-la i contestar-hi.

Albert Jané